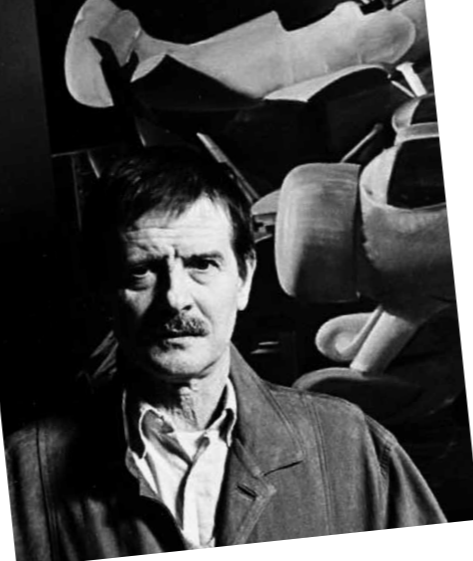

#43

CERNUS Tibor

CERNUS TIBOR (1927-2007)

Cím nélkül (Citroën DS) | Untitled (Citroën DS), 1972

Olaj, vászon | Oil on canvas, 130x195 cm
Jelezve hátoldalon | Signed on the reverse: Csernus 1972

Kezdő ár | Starting price: 6 500 000 Ft / 19 403 EUR
Becsérték: 12 000 000 – 15 000 000 Ft
Estimated value: 35 821 – 44 776 EUR

PROVENIENCIA | PROVENANCE:
| Galerie Claude Bernard, Párizs
| egykor dr. Odette Poulain gyűjteményében, Párizs

REPRODUKÁLVA | REPRODUCED:
| Csernus Tibor festőművész retrospektív kiállítása.
Műcsarnok, Budapest, 1989., életmű válogatás: 34.

1. Édouard Manet:
Csendélet osztrigával,
citrommal és süteménnyel, 1862
magántulajdon

2. Don Eddy:
Untitled (Volkswagen), 1971
MUMOK, Wien

Csernus Tibor 1973-tól a Claude Bernard galéria művésze volt. A ma már klasszikusnak számító, Citroën DS-t ábrázoló festmény egyike lehetett azoknak az „érveknek”, melyek a neves galeristát meggyőzték arról, hogy szerződést ajánljon a művésznek. Abban az időben Claude Bernard nem kisebb neveket képviselt, mint Alberto Giacometti, David Hockney, Balthus, vagy éppen Ben Nicholson. Csernus kitartó munkájával és a galerista segítségével az 1980-as évekre nemzetközi sztárrá avansált. Húsz év leforgása alatt tíz egyéni tárlatot rendezett Párizsban és a tengerentúlon. A szóló kiállítások mellett a biztos háttérnek köszönhetően, számos csoportos, illetve tematikus bemutatón is szerepelt. A folyamatos jelenlét felerősítette népszerűségét, alkotásai közvetlenül kerültek műterméből a neves

gyűjteményekbe, a madridi Thyssen-Bornemisza-gyűjteménybe, vagy éppen a washingtoni Hirshhorn Museum and Sculpture Gardenbe. Csernus 1970 körül kezdődő ún. hiperrealista korszakát a „Figuration narrative”-et vagy a „Nouvelle figuration”-t, elsősorban Jacques Monory, Gilles Aillaud, és Bernard Rancillac festészete inspirálta. Azonban a fenti művészek amerikai pop artos orientációja helyett, Csernus erősebben kötődött az európai festészeti tradícióhoz. Alkotásai magukon viselték ugyan a hiperrealizmus néhány lényegi jellegzetességét – így az ábrázolás hiteles természetűségét, a látvány filmszerű pillanatnyi benyomását, az urbánus ikonográfia köznapiságát – azonban a realizmusnak még a leghitelesebb megjelenítése sem nyomta el képeiben a festői „esemény”

elsődleges jellegét. Piktúráját inkább a kifinomult technikai megoldások tökéletesítése jellemezte, semmint a tömegkultúra banalitásának hangsúlyozása. Fotószerű pontossággal megfestett képeibe szinte észrevétlenül lopta bele Manet egyszerűsített tónusait, melyet egy évszázaddal korábban az impresszionizmus hajított ki a modern festészet arzenáljából. Manet, aki saját akarata ellenére vált forradalmárrá, a régi mesterekhez, mindenekelőtt Velazquez festészetéhez mérte magát. Merőben új festői hatások alkalmazásával egyensúlyt teremtett a képen ábrázolt motívum, valamint a festés akciója, a formaadás önálló vizuális karaktere között. „Nála uralkodik el először a festői felület esztétikája az ábrázolt tartalom politikája

helyett, és vált a festészet témájává a festészet maga.” A Manet-nál megfigyelhető kettősség, a klasszikus képi reprezentáció konvencióinak tagadása vonul végig Csernus valamennyi festői korszakán. A motívumok megfestése során, nem csupán hozzáad a vászon fehérre alapozott felületéhez, hanem a visszatörlés, a visszakaparás technikájával el is vesz a figurákból, tárgyakkból. A megfestés és a visszabontás kettőssége állandó eleme alkotásainak, miáltal a kép felülete folyamatos mozgásba kerül: A valóság leképezése nem pusztán a motívumok felépítését, hanem azok részleges, vagy teljes megszüntetésével is együtt jár. Így egy képrészlet felismerése megkerülhetetlenül magában hordozza a motívumot létrehozó festés/aktus jelenlétét.

KASZÁS GÁBOR